

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Карлово, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Дарина Ил. Попова

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Дарина Ил. Попова Гражданско дело № 20215320100661 по описа за 2021 година

ПРОИЗВОДСТВОТО е по иск с правно основание чл. 270, ал.2 от ГПК.

Ищците М. В. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: град Б., община К., област П., ул. „В.Л.“ № ** и на Р. В. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: село П., община К., област П., ул. *** № * твърдят, че на 31.08.2017 г., в закрито разпоредително заседание по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., II гр. състав срещу тях е издаден изпълнителен лист, на основание заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., II гр. състав. Съгласно издадената заповед, ищците следвало да заплатят на кредитора „У.Б.“ АД, сумата в размер на 5 000 лева главница, законна лихва за периода 25.08.2017г., до окончателното изплащане на сумата, включително и 562,38 лева лихви и обезщетения, както и 620.87 лева присъдени разноси.

Въз основа на издадения изпълнителен лист по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., било образувано и изпълнително дело № 20178250400571, по описа на ЧСИ С.Г., с рег. № 825 и с район на действие О. с. П..

Считат, че така издадената заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., II гр. състав е нищожна спрямо чл.270 ал.2 от ГПК, по следните съображения:

Разпоредбата на чл.270 ал.2 ГПК не визирала изрично само съдебните решения като актове на съда, чиято нищожност може да бъде установявана, и като липсва изрична уредба относно определенията на съда или другите издавани от него актове (разпореждания, заповеди и т.н.), тези актове също могли да страдат от пороци, които да препятстват пораждаването на правните им последици. Същевременно всеки от тези актове можел да създаде привидност за формирана воля на правораздавателен орган със съществени неблагоприятни последици за лицето и трябвало да бъдат изпълнени. Нямало основание на това лице да се откаже правото да иска установяване на нищожността на акта по същия ред, който законодателството предвижда изрично за един от видовете съдебни актове (решенията на съда). Законът не съдържал изрично разрешение, но това следвало да се приеме при аналогично приложение на разпоредбата на чл.270 ал.2 ГПК на основание и чл.46 ал.2 изр.1 ЗНА.

Считат, че съдебният състав по ЧГрДело № 1288/2017г., по описа на Р. с. К. не е спазил законовата процедура по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК. Спрямо тази законовa процедура заповедта за изпълнение се издавала въз основа на разпореждане, което я предхождало, обосновавало се и се явявало нейна абсолютна процесуална предпоставка. Съдебният състав по ЧГрД № 1288/2017г. по описа на Р. с. К. пропуснал да издаде валидно самостоятелно разпореждане в писмена форма с мотиви и подпис, за това свидетелствало и обстоятелството, че в кориците на делото не фигурирало разпореждане в писмен вид, с мотиви и подпис от състава на съда. Съдебният състав се задоволил да се обоснове едва в разпоредителната част на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, но това действие на съда не можело да се приеме като издадено валидно и отговарящо на закона разпореждане. Липсата на издадено валидно в самостоятелен акт разпореждане било абсолютна процесуална предпоставка и липсата на такова правело издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК нищожна, както и всички последващи я актове, включително и издадения въз основа на нея изпълнителен лист, доколкото същите били актове издадени без правно основание, актове издадени в пълно противоречие на материалния и процесуалният закон, както и нищожността на образуваното изпълнително дело № 20178250400571, по описа на ЧСИ С.Г., с рег. № 825 и с район на действие О. с. П..

Наред с това съдебният състав по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., допуснал съществено нарушение като не изследвал заявлението на основание чл. 411 ал.2, т.2 от ГПК, изразяващо се в това, че съдебния състав не взел предвид обстоятелството, че искането за издаване на заповедта е в противоречие със закона или с добрите нрави. Издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г. по описа на Р. с. К. била

изцяло в противоречие с закона и добрите нрави. Това било ясно видимо в подаденото до съда заявление за издаване на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист, и предоставеното с него извлечение от счетоводни книги от страна на ответната страна „У.Б.“ АД. Счита, че това били съществени пропуски, съдържащи се в самото заявление за издаване на Заповед по чл. 417 от ГПК. Тези нарушения били съществени и се отнасяли до документите, въз основа на който е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г. по описа на Р. с. К., оттам водели и до противоречието и с закона и добрите нрави. Съдебният състав по ЧГрД № 1288/2017г. следвало да констатира тези нарушения и да изиска от „У.Б.“ АД предоставянето на убедително и коректно извлечение от счетоводни книги, като по този начин съдебния състав да бъде убеден, че ще издаде заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, която отговаря на закона и не е в противоречие с добрите нрави. Това нарушение от страна на съдебния състав по ЧГрД № 1288/2017г. било съществено и водело до нищожност на издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК.

Наред с това съдебният състав по ЧГрД №1288/2017г. допуснал съществено нарушение като не е изследвал заявлението на основание чл. 411 ал.2, т. 3 ГПК и не взел предвид, че искането на „У.Б.“ АД се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или била налице обоснована вероятност за това. От предоставените със заявлението документи било видно, че подаденото заявление от страна на „У.Б.“ АД се основава на неравноправни клаузи в договор или е налице обосновано предположение за това. В сключения от ищците договор за кредит се съдържащи клаузи, спрямо които не било уточнено как се олихвява кредита, съдържащ клауза, която позволявала на кредитора да увеличава месечната вноска с договорна лихва, което представлявало неравноправни клаузи спрямо действащата съдебна практика и ЗПК. Съдебния състав по ЧГрД №1288/2017г., изследвайки заявлението на основание чл. 411 ал.2, т. 3 ГПК следвало да вземе предвид, че искането на „У.Б.“ АД се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това и да не издаде Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК.

Нарушена била и разпоредбата на чл. 121 (1) от Конституцията на Република България, гласяща „съдилищата осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес“. В настоящия случай, допускайки да се издаде обжалваната заповед, съдебният състав нарушил чл. 121, ал.1 от Конституцията, а именно неосигурявайки равенство и равни условия за състезателност на страните в съдебния процес.

Наред с това имало и нарушение на чл.3 от Директива 93/13 - за неравноправните клаузи в договорите, която гласяла „1. В случаите, когато дадена договорна клауза не е индивидуално договорена, се счита за неравноправна, когато въпреки изискването за добросъвестност, тя създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. 2. Не се счита за индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание, по-специално във връзка с договори с общи условия. Сключеният от страните договор за кредит, както и клаузите съдържащи се в него, ясно противоречали на чл. 3 от Директива 93/13 ЕИО НА СЪВЕТА от 5 април 1993 година, имало противоречия, изразяващи се в неравноправните клаузи в потребителските договори. Нарушена била и разпоредбата на чл. 20 от Харта за основните права на Европейския съюз (2016/С 220/02), изразяваща се в това, че всички хора са равни пред закона.

МОЛЯТ съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността на Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, по ч ЧГрД № 1288/2017г. по описа на Р. с. К., 2-състав, издадена срещу М. В. Г. и Р. В. Г., на основание чл. 270, ал.2 от ГПК, съгласно която ищците трябва да заплатят подробно описаната сума в Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., II гр. състав на кредитора „У.Б.“ АД. Претендират за разноските по делото.

Ответникът „У.Б.“ АД, БИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., пл. С.Н. 7, представлявана от Т.А.П., Д.П., С.П., не взема становище по иска.

От събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, подадено до Р. с. К. (КрлРС) на 25.07.2017 г. с куриер и регистрирано с вх. № 9295 от 28.08.2017 г., ответникът в качеството си на заявител е поискал срещу ищците, посочени като длъжници в заявлението, съдът да издаде заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за следните суми: 5000.00 лева, представляваща главница по договор за студентски кредит № 362/4997/41180021 от 07.06.2016 г.; 562.38 лева - договорна лихва за периода от 10.09.2016 г. до 24.08.2017 г.; законната лихва върху главницата за периода от датата на подаване на заявлението – 25.08.2017 г., до изплащане на вземането. Претендирани са и разноските по делото. В заявлението е посочено, че вземането произтича от договор за студентски кредит № 362/4997/41180021 от 07.06.2016 г. и е посочено, че се удостоверява с извлечение от счетоводните книги от 25.08.2017 г. по този договор. Към заявлението е било

представено извлечение от счетоводните книги, което съдържа номера на договора, датата на сключването му, лицето с което е сключен и поръчителя. Посочена е в извлечението датата на предсрочната изискуемост – 14.03.2017 г., датата, на която е издадено извлечението, размерът на отделните задължения (за главница и лихви) и общия размер на задължението към тази дата. Посочен е броят на неплатените вноски за лихви – 8, и броят на неплатените суми за главница – 0. Към заявлението е било приложено копие от договора, съдържащо и погасителен план, от който се установява, че кредитополучателят Р.Г. е следвало през първата година след получаване на сумата по договора да заплаща само посочената в погасителния план договорна лихва. Към заявлението са приложени два броя нотариални покани, изпратени до ищците като длъжник и поръчител по договора, като поканите са били връчени на длъжника – чрез упълномощено лице и на поръчителя – по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК чрез залепване на уведомление.

Въз основа на подаденото заявление, в Р. с. К. е образувано ЧГрД № 1288/2017 г., по което съдът е издал заповед № 846 от 31.08.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК. В заповедта съдът е уважил изцяло заявлението, посочил е че длъжниците следва солидарно да заплатят претендираните суми на кредитора, като е постановил незабавно изпълнение на заповедта и разпоредил издаване на изпълнителен лист. На 31.08.2017 г. е издаден изпълнителен лист № 857 по посочената заповед като за издаването му е направено надлежно отбелязване върху заповедта и върху представеното извлечение от счетоводните книги. По делото е постъпило писмо от 16.11.2017 г., с което на основание чл. 418, ал.5 от ГПК, с което ЧСИ С.Г. уведомява съда, че пред него е образувано изпълнително дело № 571/2017 г. срещу двамата ищци (в това производство – длъжници) и е изпратил препис от покана за доброволно изпълнение до длъжника Р.Г., която е била връчена лично на 13.11.2017 г.

Други доказателства от значение за правния спор не са анжигирани в процеса.

При така установената и възприета фактическа обстановка, съдът изграждайки вътрешното си убеждение, прави следните изводи от правна страна:

Понятието „нищожност на съдебното решение“ не е законово определено, поради което практиката е извела неговото съдържание по пътя на тълкуването. По естеството си съдебното решение е едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правен спор, установява се правното положение по този спор между страните и се слага край на производството

по делото (в този смисъл - решение № 874/13.05.2002 г. на ВКС по гр.дело № 40/2001 г., IV г.о.).

С решение № 668 от 15.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1790/2009 г., I г. о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК е дадено тълкуване на въпроса за нищожността на съдебното решение. Според приетото, съдебното решение е нищожно, когато е постановено от незаконен състав на съда, когато излиза извън пределите на правораздавателната власт на съда, когато решението не е изразено в писмена форма или е неподписано, когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост. Трайната съдебна практика приема също, че е налице нищожност на решението и когато с него се постановява изпълнението на нещо, което е неизпълняемо, или когато се постановява изпълнение на действие, което е престъпление, включително и в случаите, когато съдебното решение постановява нещо, което противоречи на морала и добрите нрави. Трайната съдебна практика приема, че нормата на чл. 270, ал.2 от ГПК не може да бъде тълкувана разширително. Нищожното решение, за разлика от недопустимото, не е годно да породи правни последици, поради което това е единственият порок, който освен по пътя на обжалването може да се релевира чрез възражение или по исков ред безсрочно - чл. 270, ал. 2 ГПК. По аргумент за по-силното основание от чл. 270, ал. 2 ГПК следва, че е допустим и иск за прогласяване нищожност на определенията и разпорежданията на съда, а съгласно постановената по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК практика на ВКС – и за прогласяване нищожност на заповед за изпълнение. За разлика от нищожността, която като може да се релевира по исков път и чрез възражение безсрочно, защитата срещу недопустимостта и неправилността на съдебния акт е само по пътя на обжалването, респективно – по предвидения от законодателя специален ред за оспорване на издадена в заповедното производство заповед за изпълнение. Пропускът на страната да осъществи защитата си срещу недопустим или неправилен съдебен акт по предвидения в процесуалния закон ред има за своя правна последица влизането му в сила.

В конкретния случай процесната заповед за незабавно изпълнение е постановена от надлежен орган, в рамките на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписана е от районния съдия, изразената в нея воля е напълно разбираема. Заповедта е съвместима с основите на установения правов ред, с нея не е разпоредено действие, което е престъпление или противоречи на добрите нрави.

Ищците въвеждат като възражение за нищожност на заповедта липсата на отделно постановено разпореждане за издаването ѝ. Съдът не споделя този довод. Разпореждането за плащане, незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист е инкорпорирано в самата заповед и отделен акт не е необходим. Издаването на отделно разпореждане е необходимо само в случаите, когато съдът отхвърля изцяло или

отчасти заявлението (в този смисъл и определение № 300/27.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3842/2017 г.).

Неотносими към валидността на издадената заповед са наведените възражения за наличие на неравноправна клауза и на нарушение на и посочената европейска директива. Посочените възражения касаят само евентуалната недопустимост на издадената заповед за незабавно изпълнение, която обаче може да бъде проверявана по реда, предвиден в ГПК – чрез обжалване и чрез възражение по чл. 414, ал.1 от ГПК, и се явяват относими към производството по проверка на вземането, което следва да се разгледа по реда на чл. 422 от ГПК, поради което съдът приема, че въведените възражения за нищожност на заповедта са неоснователни, доколкото наличието или липсата им не води до нищожност, а в исковия процес по чл. 270, ал.2 от ГПК съдът няма правомощия да ги проверява.

Съдът намира за неоснователно възражението за нарушение на чл. 121 от Конституцията на Република България, касаещо равенство и условия за състезателност на страните. ГПК чрез изрична своя разпоредба е предвидил страната в заповедното производство да може да подаде възражение, което би довело до състезателен исков процес.

Поради изложеното искът следва да се отхвърли като неоснователен.

ОТНОСНО разноските:

Ответникът не е претендирал разноски и такива не му се присъждат.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от предявен от М. В. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. В.Л. № ** и на Р. В. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. П., общ. К., обл. П., ул. „Д.“ № * за прогласяване, на основание чл. 270, ал.2 от ГПК по отношение на, по отношение на „У.Б.“ АД, БИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., пл. С.Н.*, представлявана от Т.А.П., Д.П., С.П., на нищожността на Заповед № 846 от 31.08.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, по ЧГрД № 1288/2017г., по описа на Р. с. К., II гр. състав, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му.

Ц.Ч.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____